

като го качваха нѣколко пѣти и той се хвърляше доло безъ да се жали, извлѣкоха го до единъ голѣмъ орѣхъ, отстрани пѣтътъ, и сганѣта се натрупа отгорѣ му. Момчета вързани, съ горестъ му продумаха: „бай Стоиле, или ти думахме да не са прѣдаваме. Сега не е ли помѣчно да глѣдаме като те мѣчатъ и да неможемъ да та отървемъ, отколкото да ни убиятъ съ ножове въ рѣка?“ Той не продумваше вече. Разярената сганъ нали-таше та го хлѣмеха, мушкаха го, дърпаха го, влѣчаха го за мустацитѣ и го ритаха въ устата съ кални царвули. Като се наситиха вече на всички безчеловѣчия, простнаха го съ лице на доло, сѣднаха двамина едри турци на кръстѣтъ му възъ вързанитѣ му опакъ рѣцѣ и двамина съ голи ножове се спрѣха до главата му: единъ отъ лѣво, а други отъ дѣсно. Единътъ се впусна и опе мустакътъ му, извиване лицето му иму показване остренето на голѣмийтъ ножъ. Вѣйводата вече, тъй блѣсканъ и ританъ въ главата, въ сърдцето, бѣше смазамъ съвършено, бѣше излѣзалъ вънъ отъ себе си както и гладътъ бѣше отнелъ жизненнитѣ му силици. Като дръпнащиятъ мустакътъ му, посочваше ножътъ, той пакъ яростно проговори: „отрѣжете ми главата, никѣдъ не отивамъ, бѣсни кучета!“. До дѣто издума, стоящиятъ отъ лѣво, силно го удари въ вратѣтъ съ ножътъ си и като неможа да отрѣже изведнажъ главата му, вториятъ хвана брадата му, мустацитѣ му и настѣлни плѣшкитѣ му съ единътъ си кракъ и отрѣза главата, сложи я на земята, послѣ я улови за коситѣ на перчанътъ и я издигна въ рѣката си. Устнитѣ на отрѣзаната глава мърдаха и наоколената сганъ глѣдаше и отгаташе: „безвѣрникътъ комита йоще псува. . . .“ Сѣдналитъ на трупѣтъ, отсѣднаха, а вързанитѣ момчета ги докараха наблизе да глѣдатъ руганията